

Jacqueline Wilsonová

BOZK

Ilustroval Nick Sharratt

BOZK

Jacqueline Wilsonová

BOZK

Ilustroval Nick Sharratt

sloart

Copyright © Jacqueline Wilson 2007
Illustrations copyright © Nick Sharrat 2007
Translation © Lucia Borovská 2010, 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2011, 2018

ISBN 978-80-556-3388-6

Vicky Irelandovej

Obedy teraz fakt neznášam. Karl mi veľmi chýba.

Keď sme chodili na základku, boli sme stále spolu. Zdúchli sme hneď ako zazvonilo, školský obed sme do seba nahádzali za desať minút a potom sme mali celú hodinu len pre seba. Vytratili sme sa na niektoré z našich obľúbených miest. Keď svietilo slnko, natiahli sme sa pri pieskovisku alebo sme si sadli na múrik vedľa prístreška na bicykle a kývali sme nohami. V zime sme sa väčšinou zašili v knižnici. Vlastne vôbec nebolo dôležité, kde sme, hlavne, že sme boli spolu.

Boli dni, keď sme toho veľa nenahovorili; každý si čítal svoju knihu a z času na čas jeden z nás niečo okomentoval alebo sa zachichúňal. Niekedy sme si spolu kreslili alebo sa hrali hlúposti na papieri.

Ale *väčšinu* dní sme vymýšľali ďalšiu epizódu nášho Skleného sveta. Naskúšali sme to, aj keď v škole sa to nedalo robiť tak poriadne ako v Sklenom domčeku. Ostatné decká sa na nás už beztak pozerali ako na dosť divných. Keby nás videli, ako si vyzná- vame nesmrteľnú lásku ako kráľ Karlo a kráľovná Silviána, poriadne by sa na nás rehotali. Šepotom sme si mrmlali repliky a robili pritom miniatúrne gestá. A kúzlo začalo fungovať, vtiahlo nás do trblie- tavej krásy Skleného sveta.

Zvonenie na poobedňajšie vyučovanie nás vždy strašne vylakalo a naše krištáľové koruny a sklené topánky sa roztrieštili na tisíc kúskov. V ošúcha- ných teniskách sme sa vliekli na piatu hodinu chodbami, v ktorých sa vznášala vôňa pizze. Túžili sme po tom, aby sme mohli zostať v Sklenom svete navždy.

Kroniku Skleného sveta som pravidelne aktuali- zovala vo veľkej rukopisnej knihe a Karl občas pridal pár poznámok alebo kresbičku. Teraz už tak často neskúšame. Karl má vždy kopec nudných domácich úloh. V Sklenom domčeku sa niekedy neukáže aj niekoľko dní, až ho musím ísť zavolať.

Potom to však nie je ono. Vlečie sa za mnou cez záhradu, sedíme spolu v domčeku, ale *väčši- nu* času je ticho alebo náladový a nič nevymýšľa, prípadne robí somariny, poflakuje sa a paroduje svoje repliky divným hlasom. Nakoniec sa mi ho *väčšinou* podarí dotlačiť, aby hral poriadne, ale je to fuška.

„Možno by si Karla nemala otravovať, aby sa s tebou hral,“ povedala mama.

„Veď je to môj najlepší kamarát. Vždy sa spolu hráme,“ odvetila som.

„Ach, Silvi,“ vzdychla si mama. V ostatnom čase pri rozhovoroch so mnou vzdychá často. „Na takéto hrajkanie a vymýšľanie všetkých tých tajných imaginárnych hier si už veľká. Nie je to normálne. Preboha, veď už máš trinásť. Kedy sa začneš správať ako pubertiačka?“

„Nič o tom nevieš,“ povedala som pohrdavo. „To nie sú hry pre detičky. Píšeme vlastnú sériu kníh. Len počkaj. Jedného dňa nám ich vydajú a budeme s Karlom milionári, so všetkými autorskými honorármi a medzinárodnými licenciami a filmovými zmluvami.“

„Aha, tak to by si možno potom mohla splatiť hypotéku,“ odvetila mama. Opäť si vzdychla. „Čo si o sebe myslíš, hm? Že si J. K. Rowlingová? A vôbec, nezdá sa mi, že by bol Karl taký nadšený tými hrami – prepáč, *písaním*. Obidvaja dospievate. Možno je načase nájsť si nejakých nových priateľov. V škole nie je nikto, s kým sa môžeš skamarátiť?“

„Mám kopec kamošov,“ zaklamala som. „Mám napríklad Luciu.“

To je pravda. S Luciou sme sa skamarátili hneď prvý deň, keď sme plné obáv nastupovali do siedmej triedy na Milstedovej škole. Poznala som ju z videnia už z bývalej základky, ale nikdy som naozaj nehľadala najlepšiu kamošku medzi dievčatami, mala som predsa Karla.

Bolo ťažké skamarátiť sa s niekým teraz, v siedmej triede. Takmer všetci sú na tejto škole od prvej triedy, takže dvojice alebo malé skupinky sa už vytvorili. Do našej triedy prišlo niekoľko nových dievčat, no tie sa hneď skamarátili medzi sebou. Do vedľajšej triedy pribudla Miranda Holbeinová, ale to je úplne iná klasa.

Fakt som si vydýchla, keď sa ma Lucia priateľsky opýtala, či si nesaďnem vedľa nej. Je dosť uchichotaná a líca má také ružové, že vyzerá, akoby sa permanentne červenala. Spieva v zbore a je vždy veľmi *poslušná*. Vlasy má ostrihané na páža a jej snehobiele školská košeľa vždy žiari ako z reklamy. Sukňu si nikdy nevyhrnie nad kolená a nosí vyleštené hnedé šnurovacie topánky. Vyzerá skoro tak detsky ako ja. Takže celé vyučovanie sedíme vedľa seba a cez prestávky sa delíme o keksíky a čokoládové tyčinky. Tárime o hlúpostiach ako o televíznych programoch (páči sa jej všetko, čo súvisí s nemocnicami, a keď vyrastie, chce sa stať sestričkou) a popových celebritách (zbožňuje niekoľko chlapčenských skupín, a to až tak, že vie naspamäť znamenia všetkých členov, ich obľúbené jedlá a megahity z každého jedného albumu, v poradí).

Lucia je v pohode ako kamoška v škole. Ale jasné, že nikdy by som ju neoznačila za *najlepšiu* kamarátku. Býva hneď za rohom vedľa školy, takže na obedy chodíeva domov. Ja bývam príliš ďaleko. A vôbec, mamina pracuje v stavebnom družstve, takže by mi nemohla cez obed pripravovať varené vajíčka a hra-

nolčeky, ako to robí Luciina mama. Obеды teda trávím úplne sama.

V škole sú mobily zakázané, ale v hlave posielam Karlovi virtuálne esemesky: CHYBAS. OZVI SA. PRIDES VECER DO SD?

Predtým sme radi predstierali, že sme takí prepojení, že medzi nami funguje telepatia. Možno len naše mozgové vlny neboli napojené na nové technológie. Karlovi nezaznel v hlave tón prijatej esemesky a ak sa niekedy pokúšal poslať mi podobné odkazy, neprišli mi, aj keď som ich vždy túžobne očakávala a maximálne som sa sústredila.

Stále som do Karla dobiedzala, aby mi rozprával, ako trávi obedňajšie prestávky, ale v poslednom čase je nezvyčajne stručný. Jedol. Čítal.

„No tak, Karl. Povedz mi všetko,“ hustila som doňho. „Rozprávaj. Chcem detaily.“

„Fajn. Chceš, aby som ti podal detailný opis, čo som robil na vecku?“

„Prestaň byť taký hnusný. Vieš dobre, čo myslím. S kým sa bavíš? Čo robíš? O čom dumáš?“

„A nechcela by si ma rovno sledovať cez webkameru, ha?“ podpichol ma Karl. V sekunde sa uškrnul a prepol na štýl streleného televízneho moderátora.

„A tu máme nášho nič netušiaceho podozrivého, Karla Johnsona. Podíme si naňho posvietiť. Á! Čo urobí teraz? Dvíha prst. Zbadal nás? Začne protestovať? Nie, špára sa v nose. Myslím, že dosť bolo tohto divného chlapíka, priateľa.“

„Fuj!“

„Ó, Karlova blízka duša Silvia javí súcit. Pozrime sa na malú Silvinku. Zlato, usmej sa do kamery,“ povedal a rovno do tváre mi strčil prsty spojené do obdĺžnika.

Vyplazila som jazyk.

„Vydrž, vydrrrrž, to je baba! A práve sme prepli na náš absolútne naojblúbenejší televízny kanál Život naživo. Slečna Silvia Westová trpí celé detstvo syndrómom ostrého jazyka, ale renomovaný ušno-nosno-krčný špecialista, pán Karl Johnson, sa ho chystá operovať. Sestra, nožnice prosím!“

„Áno, tu sú nožnice,“ povedala som, strihajúc prstami. „Ale teraz sme prepli na kanál Mystérium a ja brám brutálne dievča, ktoré šalie pre svojho najlepšieho kamoša, a tak sa rozhodne ubodať – ho – na – smrť!“

Prstami imitujúcimi nožnice som Karla akože bodala do hrudníka, zatiaľ čo on kričal a tackal sa, až kým nepadol k mojim nohám, predstierajúc strašnú smrť. Zvládol to tak úžasne, že som tam tú kaluž krvi takmer naozaj videla.

Kľakla som si k nemu. Ležal úplne bez pohybu, oči trochu pootvorené, upreté do prázdna bez jediného žmurknutia.

„Karl? Karl!“ potriasla som ho jemne za rameno.

Ani sa nepohol. Srdce mi začalo biť silnejšie. Priťahla som sa bližšie a zvesila som hlavu, aby ho končeky mojich dlhých vlasov poštekli na lícach. Neuhol. Ostala som ticho, ale zdalo sa, že ani nedýcha.

„Prestaň, Karl, desiš ma!“ povedala som.

Zrazu sa tak prudko posadil, že sa nám zrazili hlavy. Vykrikla som.

„Há, super, že sa bojíš, pretože tu už máme Horrový kanál a ja som duch, ktorý ťa prišiel prenasledovať. Teraz sa poriadne tras, Silvia Westová, lebo ja ťa dostanem!“

Rukami mi oblapil krk, ale bránila som sa statočne. Som síce malá a dosť chudá, no keď chcem, bijem sa ako tiger. Chvíľu sme zápasili, kým ma Karlove prsty nezačali štekliť na krku. Skrčila som sa v záchvate smiechu a potom som mu to pekne vrátila. Ešte dlho sme ležali na zemi vedľa seba a chichúňali sa. Karl mi potom chytil ruku našim vlastným hmatom najlepších kamošov, ktorý sme si vymysleli, keď sme mali sedem. Pevne som mu držala ruku a vedela som, že naše kamarátstvo potrvá navždy. Viac ako kamarátstvo. Keď sme boli malí, hrávali sme sa na svadbu. Karl mi vyrábal prstienky z cukríkových obalov. Možno mi raz dá ozajstný.

Naše debaty o ničom s Luciou sú neporovnateľné s geniálnou zábavou, ktorú vždy zažívame s Karlom.

Ale nepoznala som nijaké dievčatá, s ktorými by som mohla tráviť obedové prestávky. Vychádzala som dobre skoro s každým, ale nechcela som sa nikomu vnucovať. Raz, keď som sedela v knižnici, vošla dnu Miranda Holbeinová a zamávala mi. Bola som taká prekvapená, že som sa obzrela v presvedčení, že pozdrav určite patril niekomu za mnou.

„Kývam tebe, ty trúbka!“ zasmiala sa Miranda.

Neohrabane som jej odmávala. Potom som si pozbierala knihy a vytratila sa von. Nechcela som Mirandu nijako našťvať. Na tejto škole sme boli len pár týždňov, zato Miranda si už stihla urobiť kvalitné renomé. Dokáže totálne zrušiť kohokoľvek, kto sa jej nepáči.

Ja sa ani sama sebe nepáčim. Som taký krpec, nikto mi neverí, že chodím do siedmej triedy. Oproti ostatným spolužiačkam vyzerám jednoznačne najmladšie. Niežeby si zo mňa utáhovali. Som pre ne niečo ako triedny maskot – zlatúšik, no nikto ma neberie vážne.

Každý je namätko z Mirandy. Vyzerá oveľa staršie ako ja, oveľa staršie ako ktokoľvek z nás. Vyzerá minimálne na šestnásť, dokonca aj v zelenej školskej uniforme. Vlasy má žiarivej fialovočervenej farby. Je jasné, že sú nafarbené, aj keď je to striktné proti školskému poriadku. S úsmevom na tvári zaklamala slečne Michaelsovej, prisahajúc, že každý z jej výrazných prameňov má prirodzenú farbu. Nosí ich spustené pozdĺž ostrej brady, ale často si ich pospája do malých vrkôčikov a ich konce prichytí korálikmi a nitkami. Keď sa triedna sťažovala, aké je to nevkusné, Miranda si na ďalší deň zobrala zelené koráliky a nite, aby ladila s uniformou. Bolo to absurdné, ale slečna Michaelsová to vôbec neriešila!

Miranda je asi zrodená na porušovanie pravidiel. Je to baba, na ktorú sa chce každý podobať, a pritom nie je ani vyslovene *pekná*, ani bohvieako chu-

dá. Vôbec nevyzerá, že by jej prekážalo, akú má až príliš zaoblenú postavu. Vlastne pôsobí maximálne spokojne sama so sebou a dosť často stojí s rukami na bokoch, aby každý videl jej krivky. Spolužiačky o nej hovoria, že v šatni sa nikdy neskryje pod uterák, keď vyjde zo sprchy. Určite tam stojí bez hanby, úplne nahá a je jej jedno, kto sa na ňu pozerá.

Páli jej to veľmi dobre a mohla by byť jednou z najlepších v triede, keby si dala tú námahu a zapracovala. Ale radšej sa poflakuje a pravidelne zabúda domáce úlohy. Má znalosti o všeličom a s učiteľmi občas prehodí pár slov o výtvarnom umení, opere alebo architektúre, no nikto si z nej nikdy nerobí žarty, že je kocka. Nikto ju nikdy neprovokuje zato, že je z bohatej rodiny, napriek tomu, že rozpráva takým hlbokým afektovaným hlasom, čo by sa normálne nevyhlo krutej paródii. Je to určite aj preto, lebo dosť nadáva a nezaťažuje sa ani tým, že ju môžu začuť aj učitelia. Rada rozpráva haluzné príhody o tom, čo robila so svojimi frajermi. Takmer vždy ju obklopujú dievčatá, ktoré híkajú a dokola opakujú „Ó, Miranda!“

Cez obednú prestávku som vošla na záchod a naďabila som na hlúčik dievčat zízajúcich na Mirandu. Balansovala na jednom z umývadiel a kývala nohami, na ktorých mala obuté extravagantné čižmy s prackami a dlhými zúženými špičkami.

Bola uprostred veľmi názornej ukážky toho, čo robili v noci s frajerom. Ostala som stáť a celá som

očervenela. Ostatné dievčatá sa zachichotali a drgli Mirandu, ktorá neprerušila rozprávanie.

„Sklapni, Miranda. Aha, je tu Šmolka.“

„Čau, Šmolka,“ povedala Miranda a opäť mi zakývala. Mala ohryzené nechty, no nebránilo jej to v tom, aby si každý z nich namalovala načierno. Na obidvoch zápästiach mala umeleckú perokresbu čiernej ruže. V pohode pokračovala ďalej.

„Miranda! Prestaň! Šmolka je totálne červená.“

Miranda sa usmiala. „Možno je načas, aby sa dozvedela niektoré životné fakty,“ poznamenala. „Okej, Šmolka? Zasnívam ťa?“

„Životné fakty *poznám*, ďakujem,“ odvrkla som.

To už mi dosť bolo treba ísť na záchod, ale nechcela som vojsť do kabínky, kým tam boli, aby ma nepočuli.

„Ha, možno o základných faktoch niečo *tušíš*, ale pochybujem, že si si ich vyskúšala v praxi,“ provokovala Miranda.

„Prestaň si utáľovať zo Šmolky, Miranda!“

„Ako keby *Šmolka* mala niekedy frajera,“ utrúsila Miranda a prevrátila očami.

„Frajera náhodou mám,“ vypadlo zo mňa. „Nemala by si tak rýchlo robiť závery. Nič o mne nevieš.“

Dievčatá ostali vyvalené v úžase. Mirandu si nikto nedovolí len tak odpísať. Sama som bola dosť prekvapená, že som to urobila.

Miranda však vôbec nevyzerala, že by ju to vyviedlo z miery. „*Chcem* o tebe vedieť všetko,“ povedala. „A o tvojom frajerovi. Som samé ucho.“

„Volá sa Karl,“ odpovedala som.

„A?“ nástojila Miranda. „No tak, Šmolka. Ako vyzerá?“

„Je veľmi pekný. Hovoria to všetci, nielen ja. Je svetlý typ. Má úžasné vlasy, úplne blond a rovné. Keď si ich nechá trochu dlhšie, padajú mu do čela. Má hnedé oči a skvelú pleť, absolútne čistú – žiadne vyrážky. Nie je veľmi vysoký, ale odo mňa je o niečo vyšší, samozrejme. Oblečenie príliš nerieši, no aj tak vyzerá vždy super, tak pohodovo a kúl zároveň.“

„Vau!“ povedala Miranda. Čiastočne sa ma snažila parodovať, ale zároveň bolo vidieť, že ju to zaujíma. „Tak aký je ako človek? Mám taký pocit, že všetci dobre vyzerajúci chalani sú buď strašní narcisti, alebo im osobnosť vygumoval gén tuposti.“

„Nie, Karl vôbec nie je taký. Má zmysel pre humor, super fantáziu a je fakt vynaliezavý. Páli mu to, oveľa viac ako mne. Takmer o všetkom niečo vie. Keď ho niečo zaujíma, rozpráva o tom celé hodiny, ale nikdy nie je nudný.“

„A ako dlho teda poznáš ten chalanský zázrak?“ opýtala sa Miranda. „Alebo, *poznáš* ho vôbec? Si taký knihomol... Čo keď nám tu práve splietaš nejaký svoj vlastný vymyslený príbeh?“

„Pozná ho,“ ozvala sa Petra Preisová. „Na bývalej základke sme chodili všetci spolu do triedy.“

„Je len taký starý ako my?“ zdvihla obočie. „Také ucho. Zásadne nechodím na rande s chalanni v mojom veku, sú trápni a nezrelí.“

„Karl nie je sprostý,“ povedala som.

„Nie, naopak, je to fakt mozog,“ potvrdila Petra.

„Teraz chodí na Kingsmerov osemročný gypel, však Šmolka? Má mimoriadne štipendium. Talent na umenie. Na bývalej základke pomaloval celú jednu stenu – taký obraz Benátok s fúkačmi skla. A vyzeralo to, ako keby to urobil ozajstný umelec.“

„To znie zaujímavo,“ povedala Miranda. „Chcem sa s ním zoznámiť. Hej, Šmolka, prídte dnes večer ku mne.“

Vypleštila som na ňu oči. Určite žartuje! Ostatné dievčatá vyzerali, že sú tiež v šoku.

„No jasné,“ utrúsila som.

„Vážne. Spravíme si párty, bude to super,“ pokračovala Miranda.

„Jéj, Miranda, môžem sa pridať?“

„Môžem aj ja?“

„Aj ja prídem!“

„Haló, pozývam Šmolku, nie vás, zlatička. Silviu a jej priateľa Karla.“ Miranda vystrela ku mne špicatú čižmu a jemne ma ňou postrčila. „Prídeš, Silvia?“

Okrem učiteľov mi ešte nikto na škole nepovedal Silvia. Bola som taká prekvapená, že som nevedela, čo mám na to povedať.

Jasné, že som to musela nejako odmietnuť. Samotná predstava, že ideme s Karlom k Mirande na párty, bola absurdná. Ale povedať *Nie, ďakujem* niekomu ako Miranda, to sa jednoducho nerobí.

„No, to by bolo milé,“ zamrmlala som, pripravená pokračovať nejakou výhovorkou.

Miranda mi nedala šancu. „Paráda,“ povedala a zoskočila pritom z umývadla. „Uvidíme sa okolo ôsmej. Je to Larkova ulica deväťdesiatštyri.“

Bola fuč skôr, ako som stihla otvoriť ústa. Jej fanúšičky vybehli za ňou a stále žobronili, či by tiež mohli prísť.

Srdce mi búchalo ostošesť a hlavou mi vírilo, čo dopekla teraz urobím.